

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593414752.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Hvilken Trolddomsverden der dog kan være indesluttet i en saadan Bygning! Den blotte Overgang fra det synkende Dagslys til Lamperne, fra Larmen og den friske Luft til Stilheden og den halvvarme Atmosfære, hvor Lyden af en nedfaldende Klap kommer skarpt og dog ligesom undselig, de sæere Instrumenter, der række op som Dyr-Snabler og -Haler, deres disharmoniske Søgen efter Harmoni - Alt dette inciterer Nerverne især paa den, der kommer med Anelsens Angst. Men med Et lyde saa de tre Slag af en usynlig Haand, og det Mageløse kommer, en ganske anden Verden bølger sagte ind med saa, eventyrlig klare og bløde Toner, der gjennembæve det hele Rum, glider ind i Ens Hjerte, i hver Nerve, i hver Bloddraabe, fylder Tilværelsen med vidunderlige, fine, klagende, frydfulde Billeder, som ikke sees, som fare forbi Sjælen og ligesom i umiddelbar Berørelse med den kjærtegne den, vække en Smerte, der gjør godt. Et Hav af Lys og klangfuld Inderlighed sænkede sig over mig, og naar jeg i Øieblikke kom ud deraf og kunde tænke paa mig selv, var jeg forbauset pver, at jeg, der var saa fattig, sad i denne mageløse Glands og Høitid, og dog følte jeg, at jeg hørte til der, medens Trolddom havde givet mig et andet Opholdssted. En anden Følelse, der næsten ligesaa stærkt betog mig, var Taknemlighed imod Dr. Hilder, fordi han brød 55 Trolddommen, om end kun for et Øieblik, og førte mig ind i Feeriget, hvor han havde Bekjendte, hilste paa Folk. Hvor han pludselig syntes mig fornem og stor! Hvor jeg havde miskjendt ham! Naar han engang imellem saae paa mig med sit underlige, forskende, lunefulde Smil, var det da, fordi han morede sig over, at jeg endelig saae, hvem han var? Men saa strømmede Havet igjen ind og førte mig bort. Der var en Scene, som ganske sært betog mig; det var den, hvor Figaro marcherer baglængs foran Cherubin og synger for ham om Krig: